

V DŘEVORUBEC

VALENTINA PERRI

Dřevorubec

Valentina Perri

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání
a 12. eknihu v edici Secret Press

Autorky © Valentina Perri

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

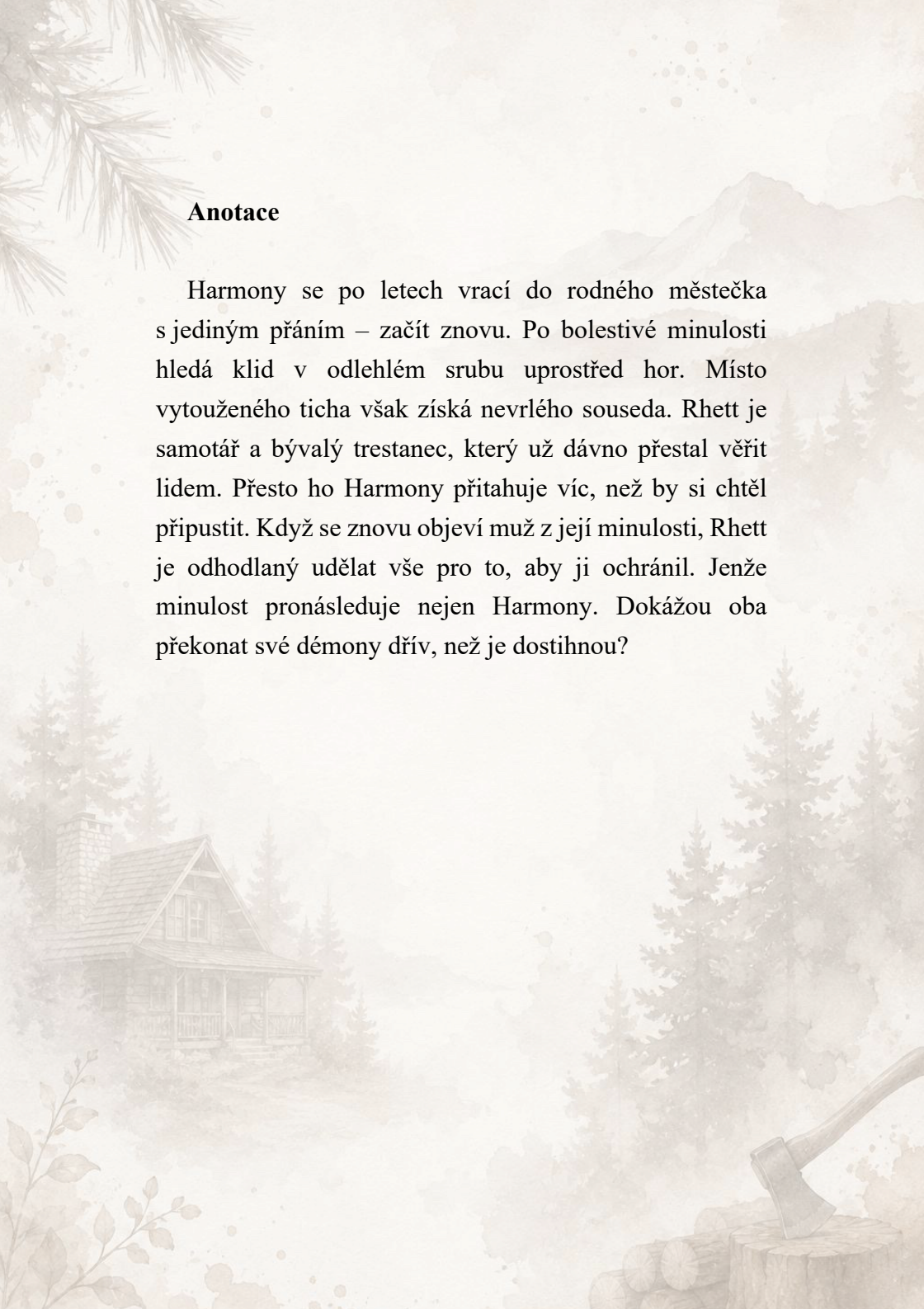
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-07-6 epub

978-80-88553-06-9 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace

Harmony se po letech vrací do rodného městečka s jediným přáním – začít znovu. Po bolestivé minulosti hledá klid v odlehlém srubu uprostřed hor. Místo vytouženého ticha však získá nevrlého souseda. Rhet je samotář a bývalý trestanec, který už dávno přestal věřit lidem. Přesto ho Harmony přitahuje víc, než by si chtěl připustit. Když se znovu objeví muž z její minulosti, Rhet je odhodlaný udělat vše pro to, aby ji ochránil. Jenže minulost pronásleduje nejen Harmony. Dokážou oba překonat své demony dřív, než je dostihnou?

Kapitola 1

Harmony

Při pohledu do zpětného zrcátka sleduju Kenza, jak vzrušeně pobíhá po zadních sedadlech a vrtí ocasem tak prudce, až se celé auto otřásá. Jakmile zachytí můj pohled, nakloní hlavu na stranu a krátce zašteká.

„Už jsme skoro tam, parťáku.“

Okamžitě se postaví na zadní a opře tlapy o okno.

„Jo, já vím. Těšíš se.“

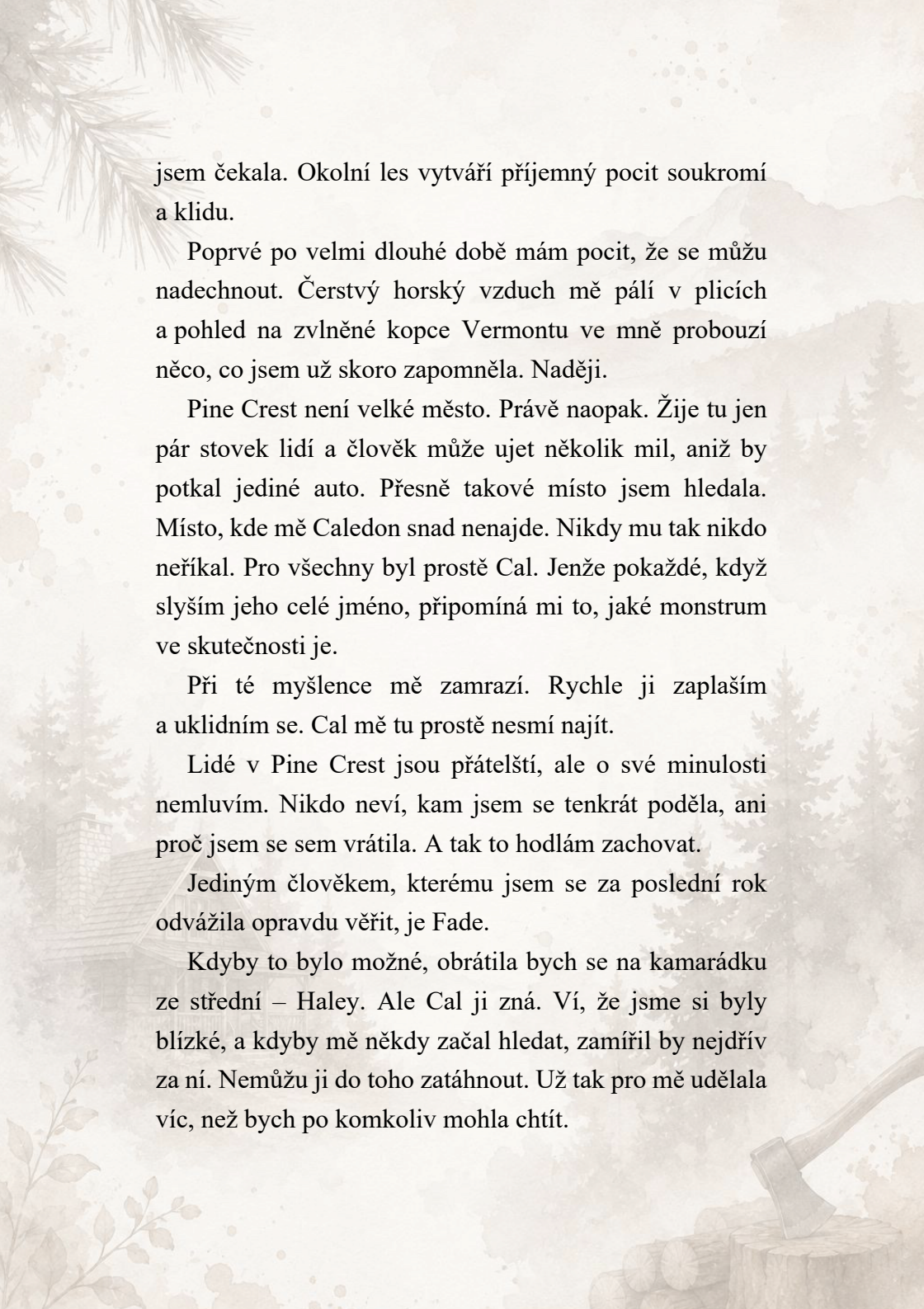
Usměju se. Kdybych neměla jeho, nejspíš bych se už dávno zhroutila.

Konečně odbočím z úzké silnice a zastavím před srubem. Odpoutám se a vystoupím. Moje border kolie se už nemůže dočkat, až ji pustím ven.

„Tak co na to říkáš?“ zeptám se a rozhlédnu se po okolí.

Kenzo vyletí z auta okamžitě poté, co otevřu dveře. Rozběhne se po pozemku, očichává každý kámen, každý keř a každou stopu, jako by kontroloval své nové království.

Srub je přesně takový, jak jsem si představovala. Ukrytý mezi vysokými borovicemi, daleko od lidí a zvědavých pohledů. Kamenný krb dodává celé stavbě rustikální kouzlo a dřevěné prvky působí útulněji, než

jsem čekala. Okolní les vytváří příjemný pocit soukromí a klidu.

Poprvé po velmi dlouhé době mám pocit, že se můžu nadechnout. Čerstvý horský vzduch mě pálí v plicích a pohled na zvlněné kopce Vermontu ve mně probouzí něco, co jsem už skoro zapomněla. Naději.

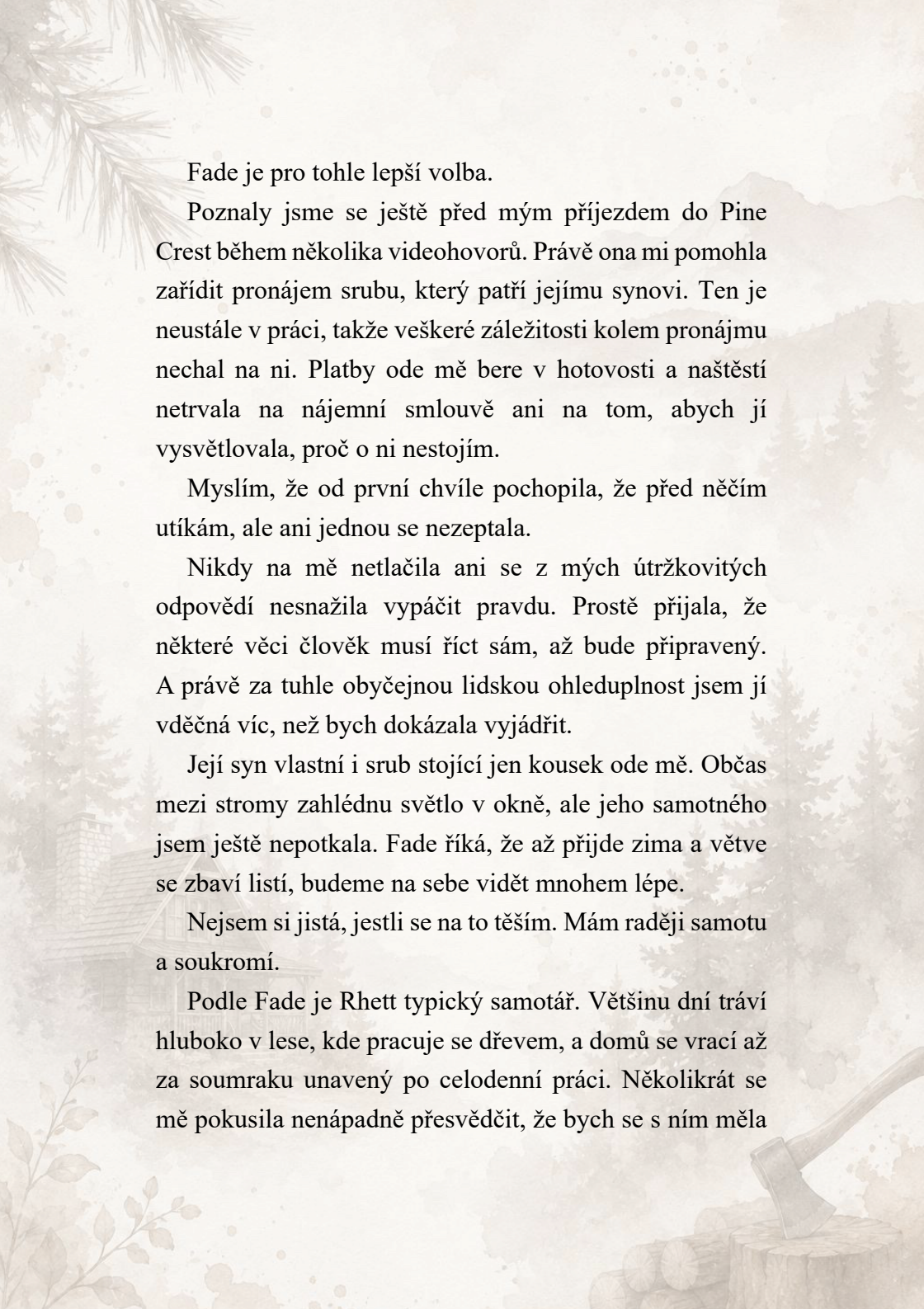
Pine Crest není velké město. Právě naopak. Žije tu jen pár stovek lidí a člověk může ujet několik mil, aniž by potkal jediné auto. Přesně takové místo jsem hledala. Místo, kde mě Caledon snad nenajde. Nikdy mu tak nikdo neříkal. Pro všechny byl prostě Cal. Jenže pokaždé, když slyším jeho celé jméno, připomíná mi to, jaké monstrum ve skutečnosti je.

Při té myšlence mě zamrazí. Rychle ji zaplaším a uklidním se. Cal mě tu prostě nesmí najít.

Lidé v Pine Crest jsou přátelští, ale o své minulosti nemluvím. Nikdo neví, kam jsem se tenkrát poděla, ani proč jsem se sem vrátila. A tak to hodlám zachovat.

Jediným člověkem, kterému jsem se za poslední rok odvážila opravdu věřit, je Fade.

Kdyby to bylo možné, obrátila bych se na kamarádku ze střední – Haley. Ale Cal ji zná. Ví, že jsme si byly blízké, a kdyby mě někdy začal hledat, zamířil by nejdřív za ní. Nemůžu ji do toho zatáhnout. Už tak pro mě udělala víc, než bych po komkoliv mohla chtít.

Fade je pro tohle lepší volba.

Poznaly jsme se ještě před mým příjezdem do Pine Crest během několika videohovorů. Právě ona mi pomohla zařídit pronájem srubu, který patří jejímu synovi. Ten je neustále v práci, takže veškeré záležitosti kolem pronájmu nechal na ni. Platby ode mě bere v hotovosti a našťástí netrvala na nájemní smlouvě ani na tom, abych jí vysvětlovala, proč o ni nestojím.

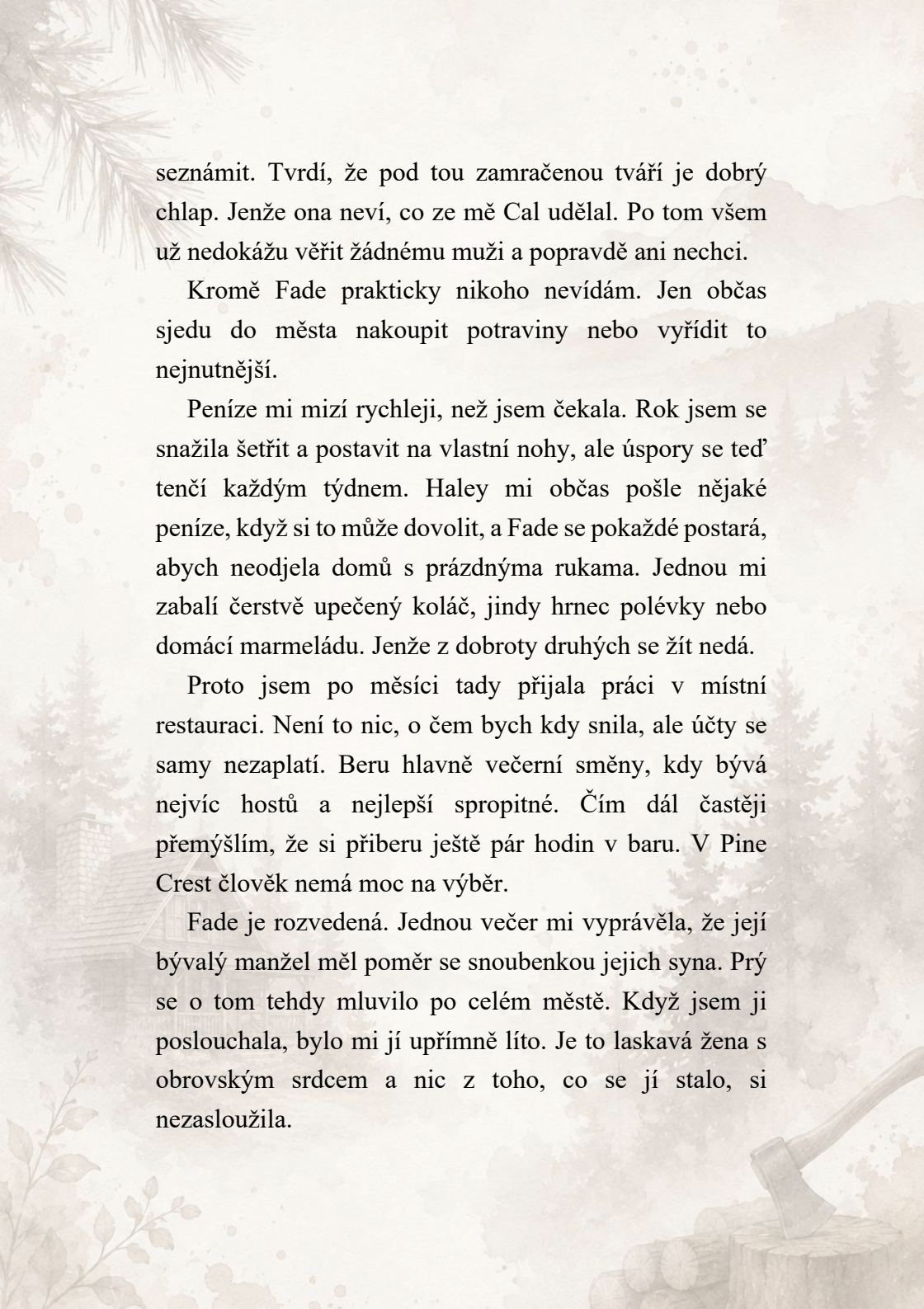
Myslím, že od první chvíle pochopila, že před něčím utíkám, ale ani jednou se nezeptala.

Nikdy na mě netlačila ani se z mých útržkovitých odpovědí nesnažila vypáčit pravdu. Prostě přijala, že některé věci člověk musí říct sám, až bude připravený. A právě za tuhle obyčejnou lidskou ohleduplnost jsem jí vděčná víc, než bych dokázala vyjádřit.

Její syn vlastní i srub stojící jen kousek ode mě. Občas mezi stromy zahlédnu světlo v okně, ale jeho samotného jsem ještě nepotkala. Fade říká, že až přijde zima a větve se zbaví listů, budeme na sebe vidět mnohem lépe.

Nejsem si jistá, jestli se na to těším. Mám raději samotu a soukromí.

Podle Fade je Rhett typický samotář. Většinu dní tráví hluboko v lese, kde pracuje se dřevem, a domů se vrací až za soumraku unavený po celodenní práci. Několikrát se mě pokusila nenápadně přesvědčit, že bych se s ním měla

seznámit. Tvrdí, že pod tou zamračenou tváří je dobrý chlap. Jenže ona neví, co ze mě Cal udělal. Po tom všem už nedokážu věřit žádnému muži a popravdě ani nechci.

Kromě Fade prakticky nikoho nevidám. Jen občas sjezu do města nakoupit potraviny nebo vyřídít to nejnnutnější.

Peníze mi mizí rychleji, než jsem čekala. Rok jsem se snažila šetřit a postavit na vlastní nohy, ale úspory se teď tenčí každým týdnem. Haley mi občas pošle nějaké peníze, když si to může dovolit, a Fade se pokaždé postará, abych neodjela domů s prázdnýma rukama. Jednou mi zabalí čerstvě upečený koláč, jindy hrnec polévky nebo domácí marmeládu. Jenže z dobroty druhých se žít nedá.

Proto jsem po měsíci tady přijala práci v místní restauraci. Není to nic, o čem bych kdy snila, ale účty se samy nezaplatí. Beru hlavně večerní směny, kdy bývá nejvíc hostů a nejlepší spropitné. Čím dál častěji přemýšlím, že si přiberu ještě pár hodin v baru. V Pine Crest člověk nemá moc na výběr.

Fade je rozvedená. Jednou večer mi vyprávěla, že její bývalý manžel měl poměr se snoubenkou jejich syna. Prý se o tom tehdy mluvilo po celém městě. Když jsem ji poslouchala, bylo mi jí upřímně líto. Je to laskavá žena s obrovským srdcem a nic z toho, co se jí stalo, si nezasloužila.

Ani já jsem si nikdy nemyslela, že si Cala zasloužím. Člověk se pak sám sebe ptá... co jsem v minulém životě provedla tak strašného, že mě osud tak trestá.

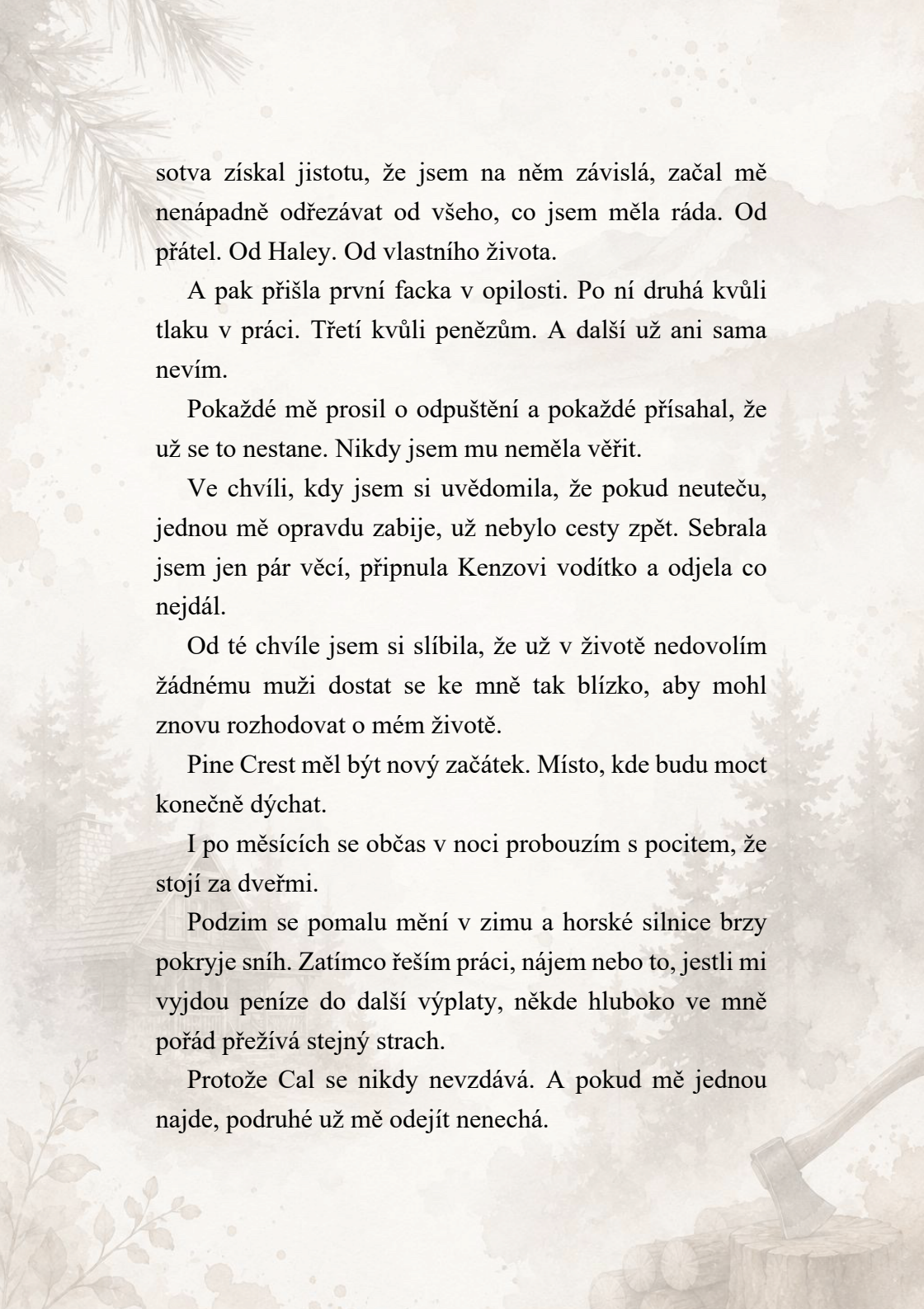
Život mě naučil držet si od lidí odstup. Kolem sebe jsem vystavěla zdi tak vysoké, že přes ně skoro nikdo nedokáže nahlédnout. Možná je to zbabělé. Možná jen pud sebezáchovy.

Cal ostatně nebyl prvním mužem, který mě zklamal.

Táta odešel za jinou ženou a nechal mámu samotnou. Ta se s tím nikdy nevyrovnala. Alkohol se stal jejím jediným útočištěm a jedné noci její tělo ten nápor prostě nevydrželo a ona zemřela. Když mi bylo osmnáct, zůstala jsem na světě úplně sama. Pak do mého života vstoupil Cal.

Na první pohled okouzující, sebevědomý a charismatický muž, kterému bylo těžké odolat. Když mě pozval na schůzku, připadala jsem si výjimečná. Teprve dnes chápu, že mě neoslovil proto, kým jsem byla, ale proto, jak snadnou kořist ve mně viděl. Neměla jsem rodinu. Neměla jsem nikoho, kdo by se mě zastal. Byla jsem přesně ten typ ženy, kterou mohl izolovat od zbytku světa a postupně si ji přetvořit k obrazu svému.

Zpočátku byl dokonalý. Zahrnoval mě dárky, květinami i pozorností, díky nimž jsem uvěřila, že jsem konečně našla někoho, kdo mě opravdu miluje. Jenže

sotva získal jistotu, že jsem na něm závislá, začal mě nenápadně odřezávat od všeho, co jsem měla ráda. Od přátel. Od Haley. Od vlastního života.

A pak přišla první facka v opilosti. Po ní druhá kvůli tlaku v práci. Třetí kvůli penězům. A další už ani sama nevím.

Pokaždé mě prosil o odpuštění a pokaždé přísahal, že už se to nestane. Nikdy jsem mu neměla věřit.

Ve chvíli, kdy jsem si uvědomila, že pokud neuteču, jednou mě opravdu zabije, už nebylo cesty zpět. Sebrala jsem jen pár věcí, připnula Kenzovi vodítko a odjela co nejdál.

Od té chvíle jsem si slíbila, že už v životě nedovolím žádnému muži dostat se ke mně tak blízko, aby mohl znovu rozhodovat o mém životě.

Pine Crest měl být nový začátek. Místo, kde budu moct konečně dýchat.

I po měsících se občas v noci probouzím s pocitem, že stojí za dveřmi.

Podzim se pomalu mění v zimu a horské silnice brzy pokryje sníh. Zatímco řeším práci, nájem nebo to, jestli mi vyjdou peníze do další výplaty, někde hluboko ve mně pořád přežívá stejný strach.

Protože Cal se nikdy nevzdává. A pokud mě jednou najde, podruhé už mě odejít nenechá.

Kapitola 2

Rhett

Když zastavím se svým starým fordem před srubem ukrytým mezi stromy, okamžitě si všimnu malé novější mazdy na příjezdové cestě. Stačí jediný pohled a z hrudi mi unikne unavený povzdech. Po dlouhém dni v lese mám ruce ztěžklé prací, záda ztuhlá a v hlavě mám jen sprchu, jídlo a pár hodin ticha.

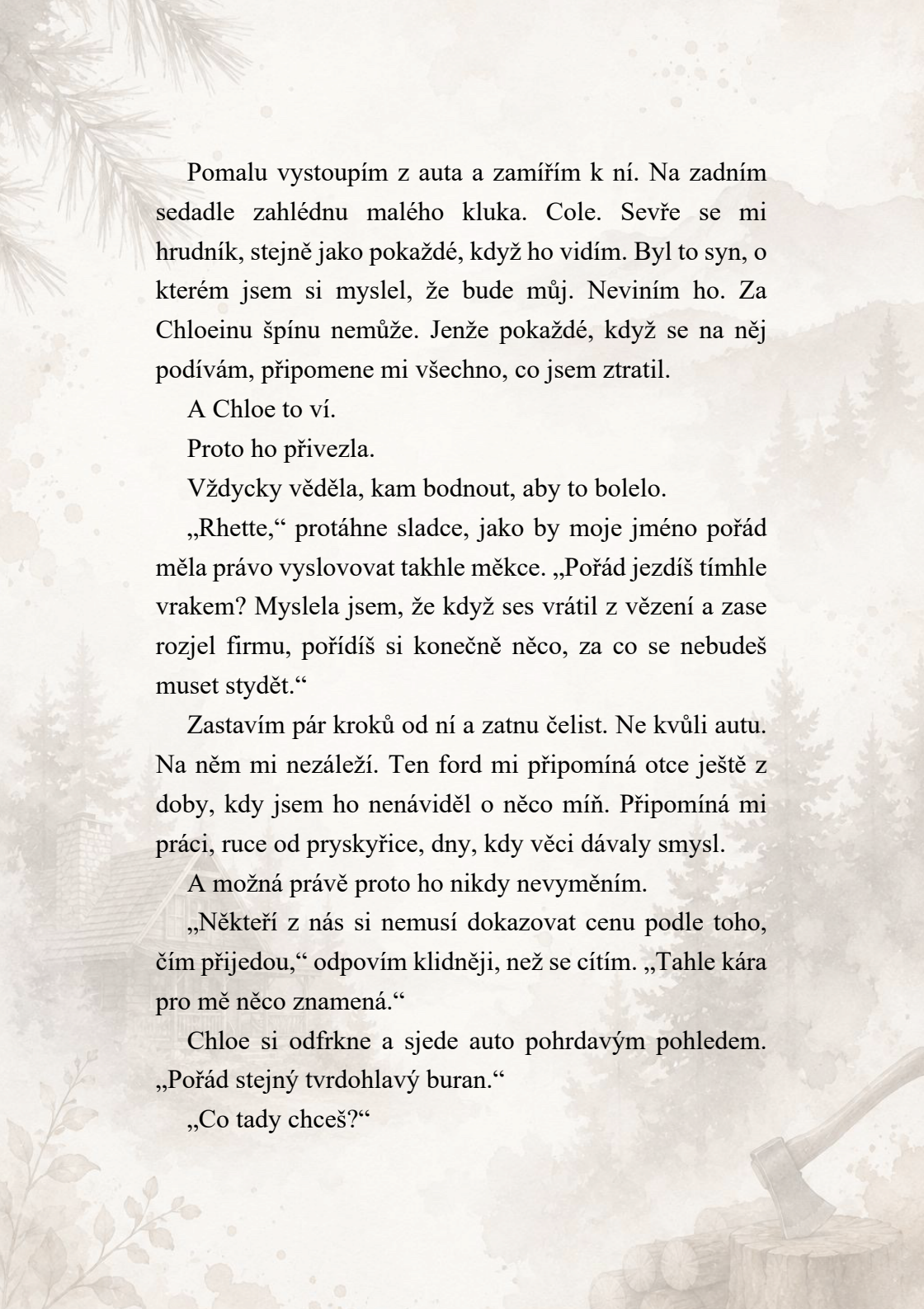
Místo toho mě čeká Chloe.

Sedí na kapotě auta, jako by jí to tu pořád patřilo. Krátké džínové šortky, top sotva zakrývající prsa, tvář pod vrstvou make-upu a dlouhé nehty třpytící se ve slunci. Kdysi jsem si myslel, že je krásná. Dneska na ní nevidím nic skutečného. Vlasy, řasy, rty, úsměv. Všechno je jen pečlivě vystavěná fasáda, za kterou se skrývá žena, která mi rozbila život.

Moje rodina ji prokoukla dávno přede mnou. Matka i Jason věděli, že je v ní něco shnilého, jen já jsem to nechtěl vidět. Byl jsem příliš zaslepený představou života, který jsem si pro sebe kdysi vysnil.

Žena. Dům. Děti. Rodina.

Nakonec mi z toho zůstaly jen trestní záznam, pět a půl roku za mřížemi a srub, ve kterém se snažím zapomenout, že jsem kdy někomu věřil.

Pomalu vystoupím z auta a zamířím k ní. Na zadním sedadle zahlédnu malého kluka. Cole. Sevře se mi hrudník, stejně jako pokaždé, když ho vidím. Byl to syn, o kterém jsem si myslel, že bude můj. Neviním ho. Za Chloeinu špínu nemůže. Jenže pokaždé, když se na něj podívám, připomene mi všechno, co jsem ztratil.

A Chloe to ví.

Proto ho přivezla.

Vždycky věděla, kam bodnout, aby to bolelo.

„Rhette,“ protáhne sladce, jako by moje jméno pořád měla právo vyslovovat takhle měkce. „Pořád jezdíš tímhle vrakem? Myslela jsem, že když ses vrátil z vězení a zase rozjel firmu, pořídíš si konečně něco, za co se nebudeš muset stydět.“

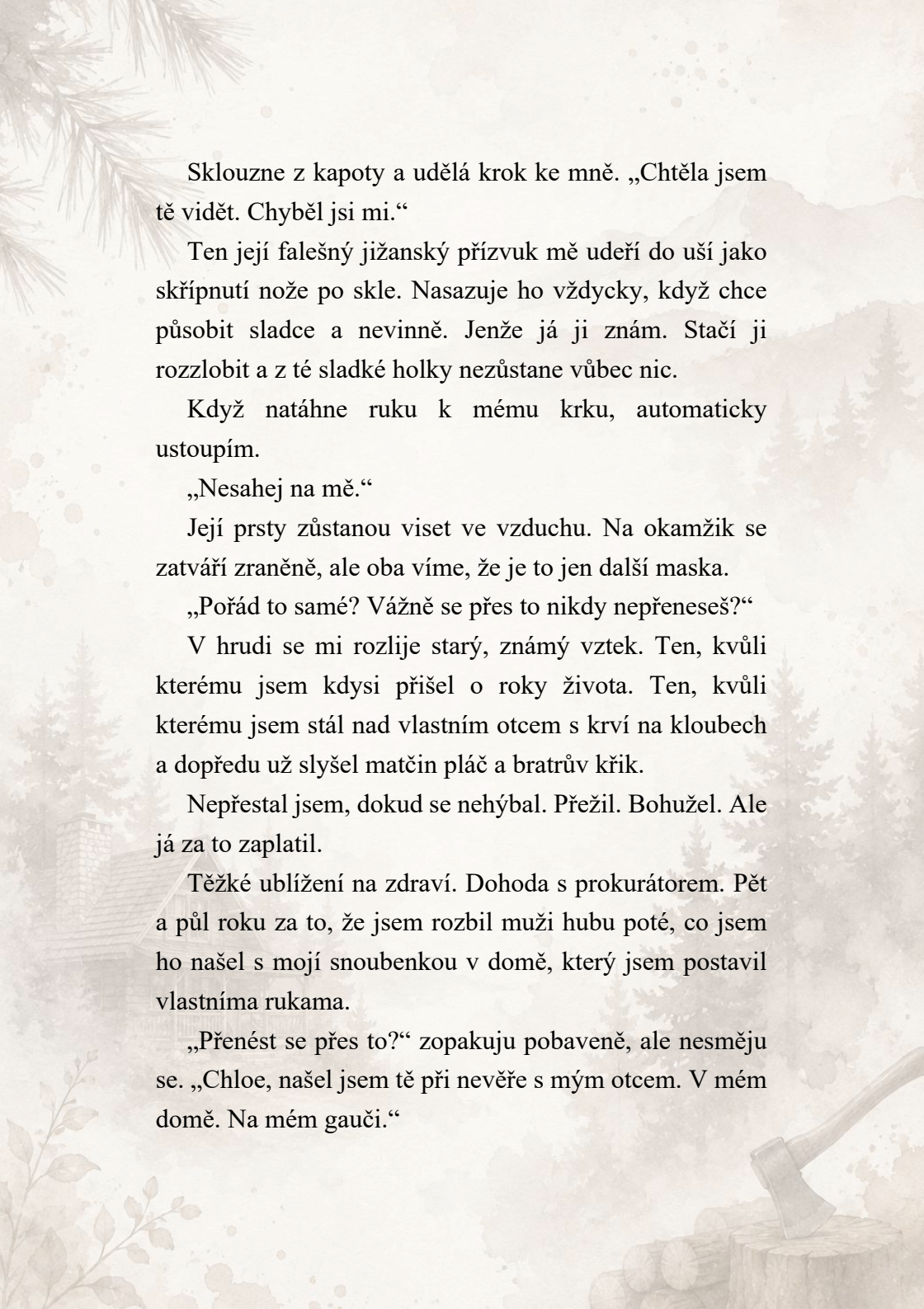
Zastavím pár kroků od ní a zatnu čelist. Ne kvůli autu. Na něm mi nezáleží. Ten ford mi připomíná otce ještě z doby, kdy jsem ho nenáviděl o něco méně. Připomíná mi práci, ruce od pryskyřice, dny, kdy věci dávaly smysl.

A možná právě proto ho nikdy nevyměním.

„Někteří z nás si nemusí dokazovat cenu podle toho, čím přijedou,“ odpovím klidněji, než se cítím. „Tahle kára pro mě něco znamená.“

Chloe si odfrkne a sjede auto pohrdavým pohledem. „Pořád stejný tvrdohlavý buran.“

„Co tady chceš?“

Sklouzne z kapoty a udělá krok ke mně. „Chtěla jsem tě vidět. Chyběl jsi mi.“

Ten její falešný jižanský přízvuk mě udeří do uší jako skřípnutí nože po skle. Nasazuje ho vždycky, když chce působit sladce a nevinně. Jenže já ji znám. Stačí ji rozzlobit a z té sladké holky nezůstane vůbec nic.

Když natáhne ruku k mému krku, automaticky ustoupím.

„Nesahej na mě.“

Její prsty zůstanou viset ve vzduchu. Na okamžik se zatváří zraněně, ale oba víme, že je to jen další maska.

„Pořád to samé? Vážně se přes to nikdy nepřenesesh?“

V hrudi se mi rozlije starý, známý vztek. Ten, kvůli kterému jsem kdysi přišel o roky života. Ten, kvůli kterému jsem stál nad vlastním otcem s krví na kloubech a dopředu už slyšel matčin pláč a bratrův křik.

Nepřestal jsem, dokud se nehýbal. Přežil. Bohužel. Ale já za to zaplatil.

Těžké ublížení na zdraví. Dohoda s prokurátorem. Pět a půl roku za to, že jsem rozbil muži hubu poté, co jsem ho našel s mojí snoubenkou v domě, který jsem postavil vlastníma rukama.

„Přenést se přes to?“ zopakuju pobaveně, ale nesměju se. „Chloe, našel jsem tě při nevěře s mým otcem. V mém domě. Na mém gauči.“

Protočí oči, jako by mluvila s dítětem, které odmítá pochopit jednoduchou věc. „Byla to chyba.“

„Ne. Chyba je, když zapomeneš vypnout světla. Ty jsi mi zničila život.“

„Ty sis ho zničil sám, Rhetta. Nikdo tě nenutil ho zmlátit do bezvědomí.“

Úsměv mi ztvdne. „To máš pravdu. To byla moje volba.“

A jedna část mě toho nelituje dodnes.

Lituju jen matku, která mě chodila navštěvovat do vězení s kruhy pod očima a třesoucíma se rukama. Lituju Jasona, který musel celé město držet dál od našeho rozpadu. Lituju roky, které mi nikdo nevrátí.

Ale nemrzí mě to, že můj otec konečně poznal, jak chutná bolest, protože jeho ksicht se za pár měsíců zahojil. Moje srdce ani po těch letech ne.

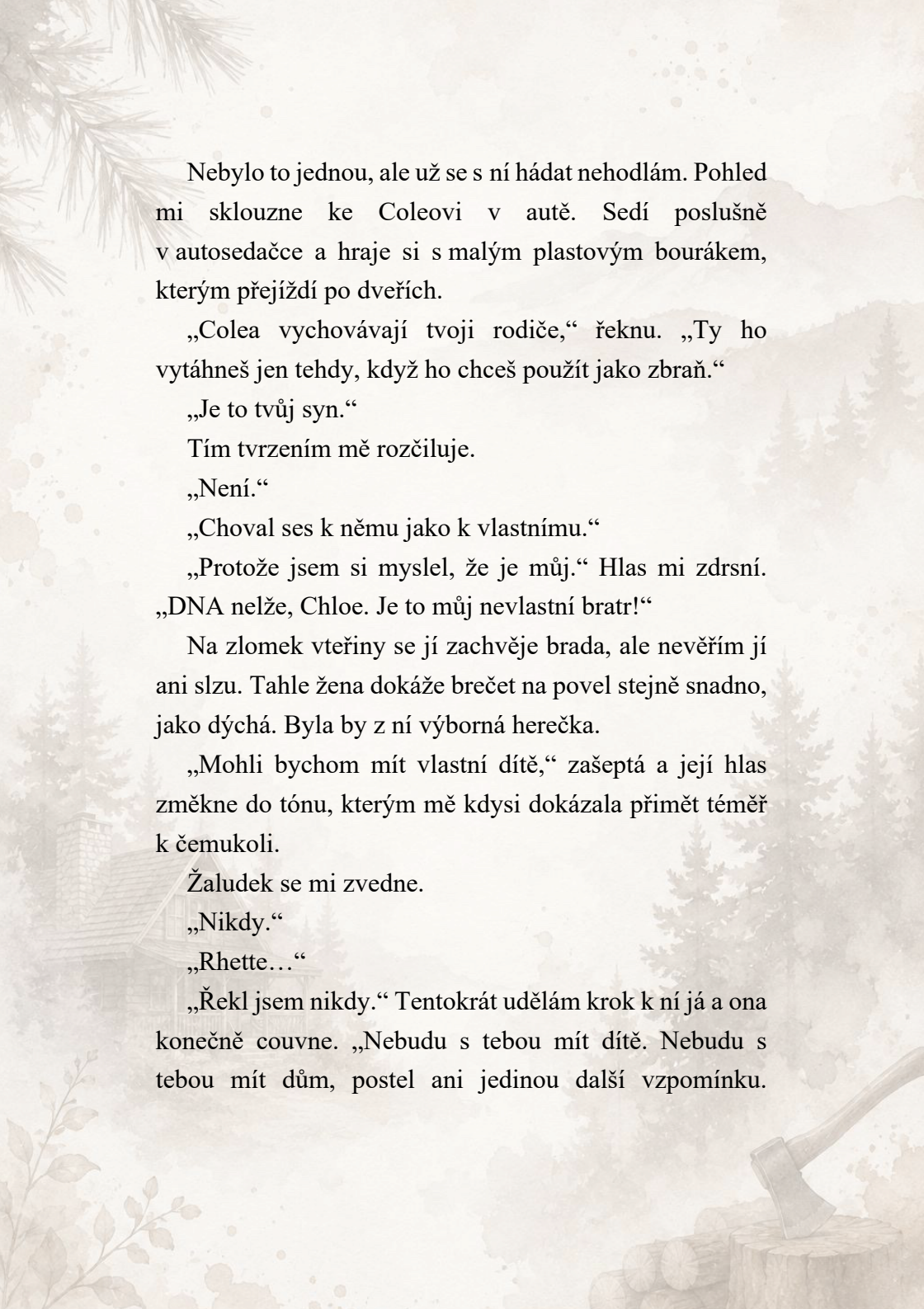
„Přijela jsem, protože jsem si myslela, že bys mohl být rozumnější,“ řekne Chloe a znovu se ke mně přiblíží. „Už jsme starší. Můžeme začít znovu.“

„Ne.“

„Ani mě nenecháš domluvit?“

„Ne.“

V očích jí blýskne podráždění. „Máš představu, jak těžké to pro mě bylo? Zůstat sama, bez peněz, s dítětem? A to všechno jen kvůli jedné nevěře?“

Nebylo to jednou, ale už se s ní hádat nehodlám. Pohled mi sklouzne ke Coleovi v autě. Sedí poslušně v autosedačce a hraje si s malým plastovým bourákem, kterým přejíždí po dveřích.

„Colea vychovávají tvoji rodiče,“ řeknu. „Ty ho vytáhneš jen tehdy, když ho chceš použít jako zbraň.“

„Je to tvůj syn.“

Tím tvrzením mě rozčiluje.

„Není.“

„Choval ses k němu jako k vlastnímu.“

„Protože jsem si myslel, že je můj.“ Hlas mi zdrsňuje. „DNA nelže, Chloe. Je to můj nevlastní bratr!“

Na zlomek vteřiny se jí zachvěje brada, ale nevěřím jí ani slzu. Tahle žena dokáže brečet na povel stejně snadno, jako dýchá. Byla by z ní výborná herečka.

„Mohli bychom mít vlastní dítě,“ zašeptá a její hlas změkne do tónu, kterým mě kdysi dokázala přimět téměř k čemukoli.

Žaludek se mi zvedne.

„Nikdy.“

„Rhette...“

„Řekl jsem nikdy.“ Tentokrát udělám krok k ní já a ona konečně couvne. „Nebudu s tebou mít dítě. Nebudu s tebou mít dům, postel ani jedinou další vzpomínku.“

Ztratila jsi právo stát v mém životě ve chvíli, kdy ses rozhodla zničit všechno, co jsem považoval za rodinu.“

Zrudne. „Ty ses vždycky uměl tvářit jako svatý.“

Hořce se zasměju. „Svatý nejsem. To ví celé město. Mám papíry, soudní záznam a roky za mřížemi, které to dokazují. A díky komu?“

Chloe se narovná a přejede si rukama po bocích. „A přesto se chováš, jako bys byl lepší než já.“

„Nejsem lepší než ty,“ nakloním se k ní dost blízko, aby pochopila, že trpělivost mi právě došla. „Jen už nejsem dost hloupý na to, abych ti znovu uvěřil.“

Konečně ustoupí.

Její podpatky zakřúpou ve šterku, když se otočí k autu. Než nasedne, ještě se na mě podívá přes rameno.

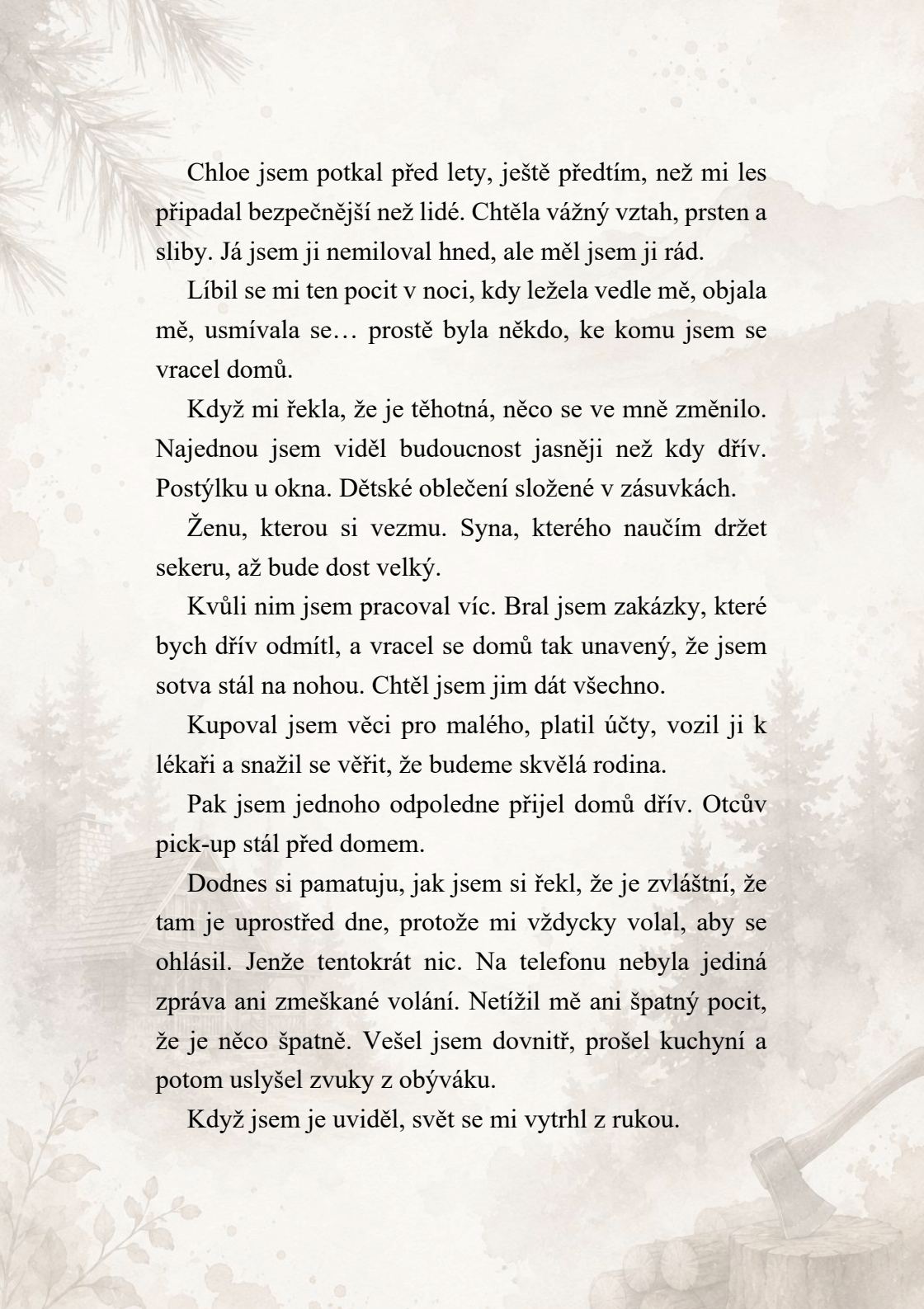
„Jednou ti dojde, že jsem byla to nejlepší, co jsi kdy měl.“

„Ne, Chloe,“ odpovím unaveně. „Ty jsi byla trest, který jsem si odseděl dvakrát.“

Nejdřív s tebou a potom kvůli tobě.

Nastoupí do auta a prudce zabouchne, až dveře zavibrují. Mazda vycouvá z příjezdové cesty, zatímco šterk létá od pneumatik. Zůstanu stát před domem, dokud červená světla nezmizí mezi stromy.

Teprve potom vydechnu a s tím se vrátí všechno, co se snažím držet pod zámkem.

Chloe jsem potkal před lety, ještě předtím, než mi les připadal bezpečnější než lidé. Chtěla vážný vztah, prsten a sliby. Já jsem ji nemiloval hned, ale měl jsem ji rád.

Líbil se mi ten pocit v noci, kdy ležela vedle mě, objala mě, usmívala se... prostě byla někdo, ke komu jsem se vracel domů.

Když mi řekla, že je těhotná, něco se ve mně změnilo. Najednou jsem viděl budoucnost jasněji než kdy dřív. Postýlku u okna. Dětské oblečení složené v zásuvkách.

Ženu, kterou si vezmu. Syna, kterého naučím držet sekeru, až bude dost velký.

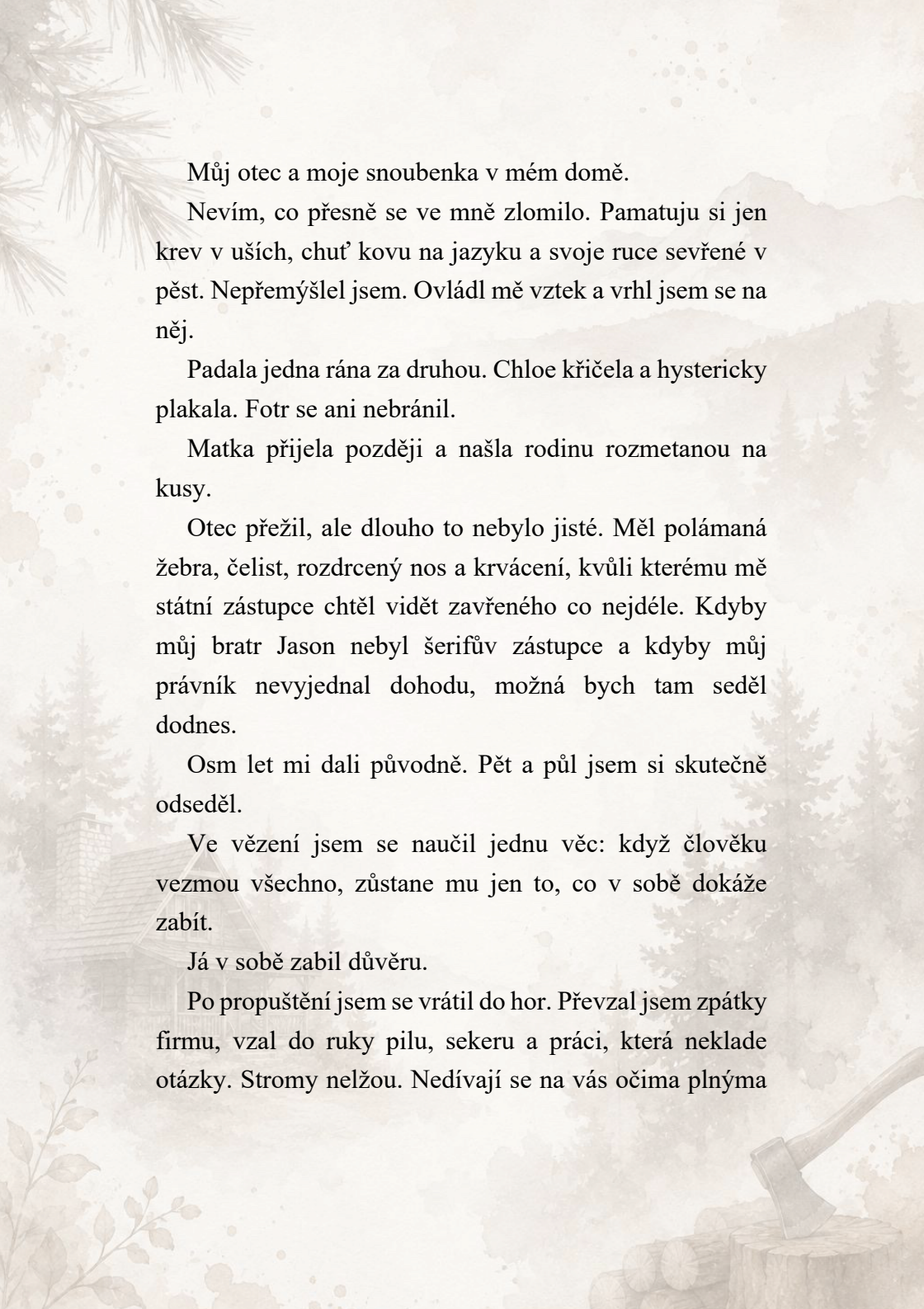
Kvůli nim jsem pracoval víc. Bral jsem zakázky, které bych dřív odmítl, a vracel se domů tak unavený, že jsem sotva stál na nohou. Chtěl jsem jim dát všechno.

Kupoval jsem věci pro malého, platil účty, vozil ji k lékaři a snažil se věřit, že budeme skvělá rodina.

Pak jsem jednoho odpoledne přijel domů dřív. Otcův pick-up stál před domem.

Dodnes si pamatuju, jak jsem si řekl, že je zvláštní, že tam je uprostřed dne, protože mi vždycky volal, aby se ohlásil. Jenže tentokrát nic. Na telefonu nebyla jediná zpráva ani zmeškané volání. Netížil mě ani špatný pocit, že je něco špatně. Vešel jsem dovnitř, prošel kuchyní a potom uslyšel zvuky z obývacího pokoje.

Když jsem je uviděl, svět se mi vytrhl z rukou.

Můj otec a moje snoubenka v mém domě.

Nevím, co přesně se ve mně zlomilo. Pamatuji si jen krev v uších, chuť kovu na jazyku a svoje ruce sevřené v pěst. Nepřemýšlel jsem. Ovládl mě vztek a vrhl jsem se na něj.

Padala jedna rána za druhou. Chloe křičela a hystericky plakala. Fotr se ani nebránil.

Matka přijela později a našla rodinu rozmetanou na kusy.

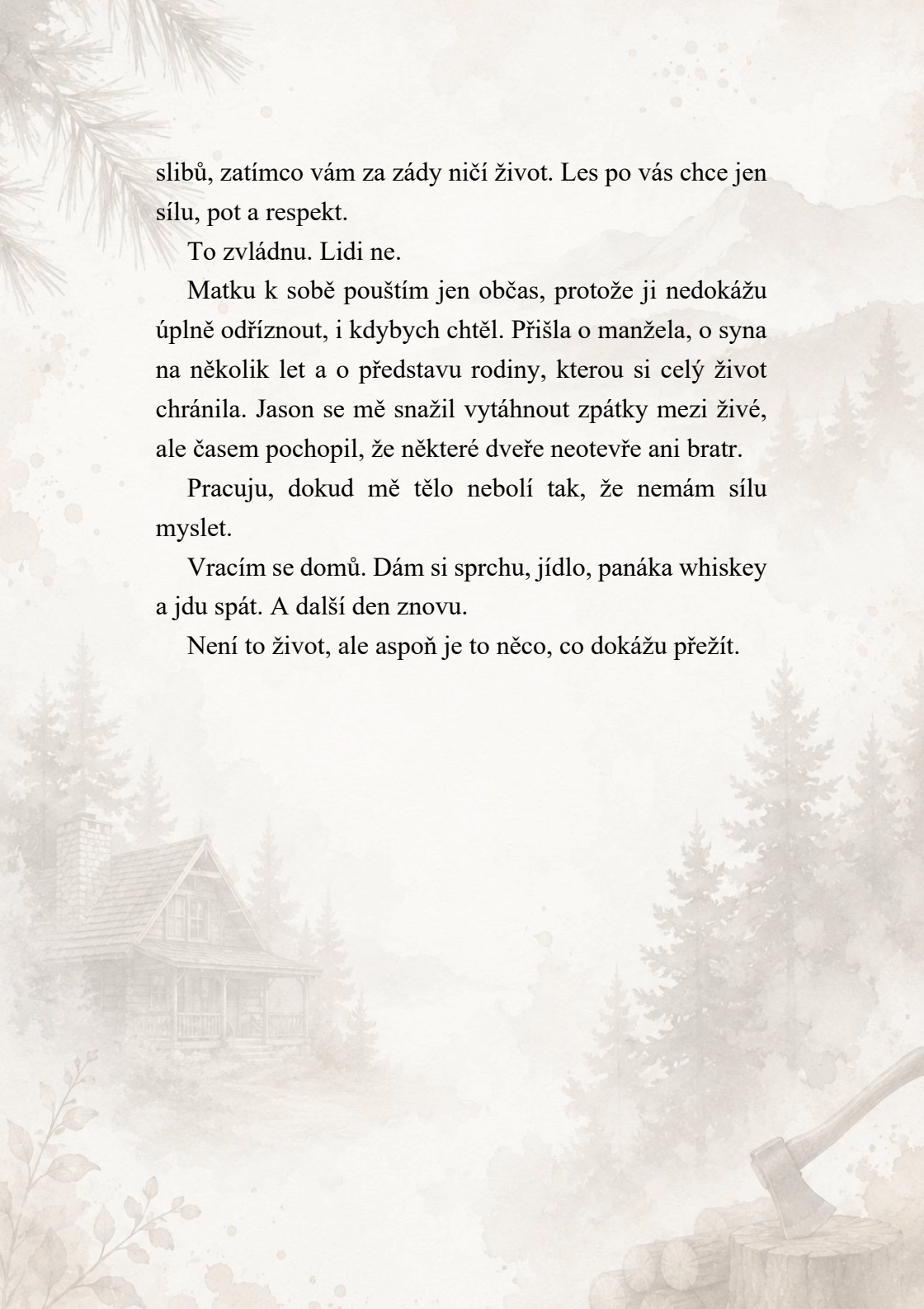
Otec přežil, ale dlouho to nebylo jisté. Měl polámaná žebra, čelist, rozdrcený nos a krvácení, kvůli kterému mě státní zástupce chtěl vidět zavřeného co nejdéle. Kdyby můj bratr Jason nebyl šerifův zástupce a kdyby můj právník nevyjednal dohodu, možná bych tam seděl dodnes.

Osm let mi dali původně. Pět a půl jsem si skutečně odseděl.

Ve vězení jsem se naučil jednu věc: když člověku vezmou všechno, zůstane mu jen to, co v sobě dokáže zabít.

Já v sobě zabil důvěru.

Po propuštění jsem se vrátil do hor. Převzal jsem zpátky firmu, vzal do ruky pilu, sekeru a práci, která neklade otázky. Stromy nelžou. Nedívají se na vás očima plnými

slibů, zatímco vám za zády ničí život. Les po vás chce jen sílu, pot a respekt.

To zvládnou. Lidi ne.

Matku k sobě pouštím jen občas, protože ji nedokážu úplně odříznout, i kdybych chtěl. Přišla o manžela, o syna na několik let a o představu rodiny, kterou si celý život chránila. Jason se mě snažil vytáhnout zpátky mezi živé, ale časem pochopil, že některé dveře neotevře ani bratr.

Pracuju, dokud mě tělo nebolí tak, že nemám sílu myslet.

Vracím se domů. Dám si sprchu, jídlo, panáka whiskey a jdu spát. A další den znovu.

Není to život, ale aspoň je to něco, co dokážu přežít.

Kapitola 3

Harmony

Když se ohlédnu na to, co se stalo před víc než rokem, snažím se připomínat si, jak daleko jsem se od té doby dostala. I když se tehdy každý krok zdál nesnesitelně pomalý a každý den se vlekl jako trest, dnes už vím, že jsem se přece jen posouvala kupředu. Pomalu, opatrně, po kouscích, ale pořád dál.

Den, kdy Caledon přišel domů, opilý a rozzuřený, a udělal mi něco, co už nešlo omluvit ani přežít tím starým způsobem, se stal hranicí, za kterou už neexistoval návrat. Kenzo byl zavřený v druhém pokoji a šílel za dveřmi. Škrábal na ně, kňučel a štěkal, jako by věděl, co se děje. Nemohl mě ochránit a já nemohla ochránit jeho. Ten zvuk se mi zařízl hluboko pod kůži. Nejen bolest. Nejen strach. Ale vědomí, že jestli zůstanu, tak mě Cal jednou zabije a Kenzo zůstane s ním.

A to jsem nemohla dopustit.

Nemohla jsem se prostě sebrat a odejít hned. Tělo se muselo nejdřív zahojit natolik, abych vůbec dokázala fungovat. Několik dní jsem se sotva hýbala a každý nádech mě pálil v žebrech. Musela jsem počkat, plánovat, dávat si pozor na každé slovo i každý pohyb, protože Cal nebyl

hloupý. Byl nebezpečně všímavý, zvlášť když šlo o věci, které považoval za svůj majetek.

A já jsem pro něj byla majetek.

Stejně jako všechno ostatní v jeho životě.

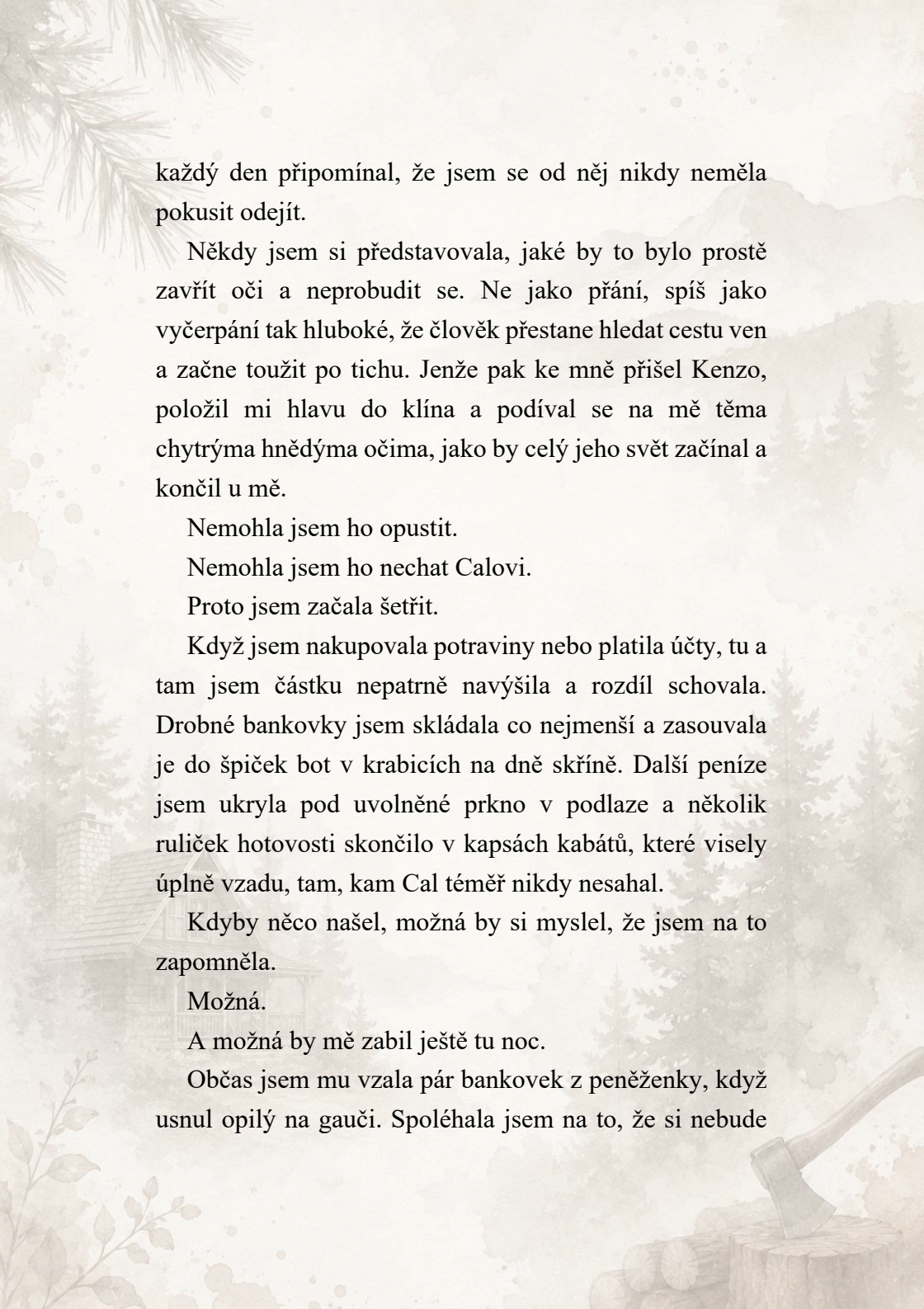
Věděla jsem, že pokud chci přežít, musím postupovat pomalu a metodicky. Nejdřív peníze. Pak auto. Pak místo, kde nás nebude hledat. Každý detail musel zapadnout, protože jsem měla jen jednu šanci. Kdyby mě chytil dřív, než bych se dostala dost daleko, už bych druhou nedostala.

Cal mě během let postupně odřízl od všech, kteří by mi mohli pomoci. Neudělal to najednou. To by bylo příliš nápadné. Začalo to poznámkami, pokračovalo výčitkami a skončilo zákazy, které jsem tehdy ještě nebrala jako vězení, protože jsem pořád věřila, že když budu dost hodná, dost tichá a dost opatrná, vrátí se muž, do kterého jsem se kdysi zamilovala.

Jenže ten muž nikdy neexistoval.

Byla to jen maska.

Dnes už si nenamlouvám, že mě Cal nenajde. Někdy přijde den, kdy budu muset znovu utíkat, nebo se smířit s tím, že mě dožene. Nejhorší na tom je, že smrt mi v těch nejtemnějších chvílích nepřipadala jako nejhorší možnost. Horší bylo pomyšlení, že by mě nenechal zemřít. Že by mě našel, odvezl zpátky a držel mě u sebe jen proto, aby mi

každý den připomínal, že jsem se od něj nikdy neměla pokusit odejít.

Někdy jsem si představovala, jaké by to bylo prostě zavřít oči a neprobudit se. Ne jako přání, spíš jako vyčerpání tak hluboké, že člověk přestane hledat cestu ven a začne toužit po tichu. Jenže pak ke mně přišel Kenzo, položil mi hlavu do klína a podíval se na mě těma chytrýma hnědýma očima, jako by celý jeho svět začínal a končil u mě.

Nemohla jsem ho opustit.

Nemohla jsem ho nechat Calovi.

Proto jsem začala šetřit.

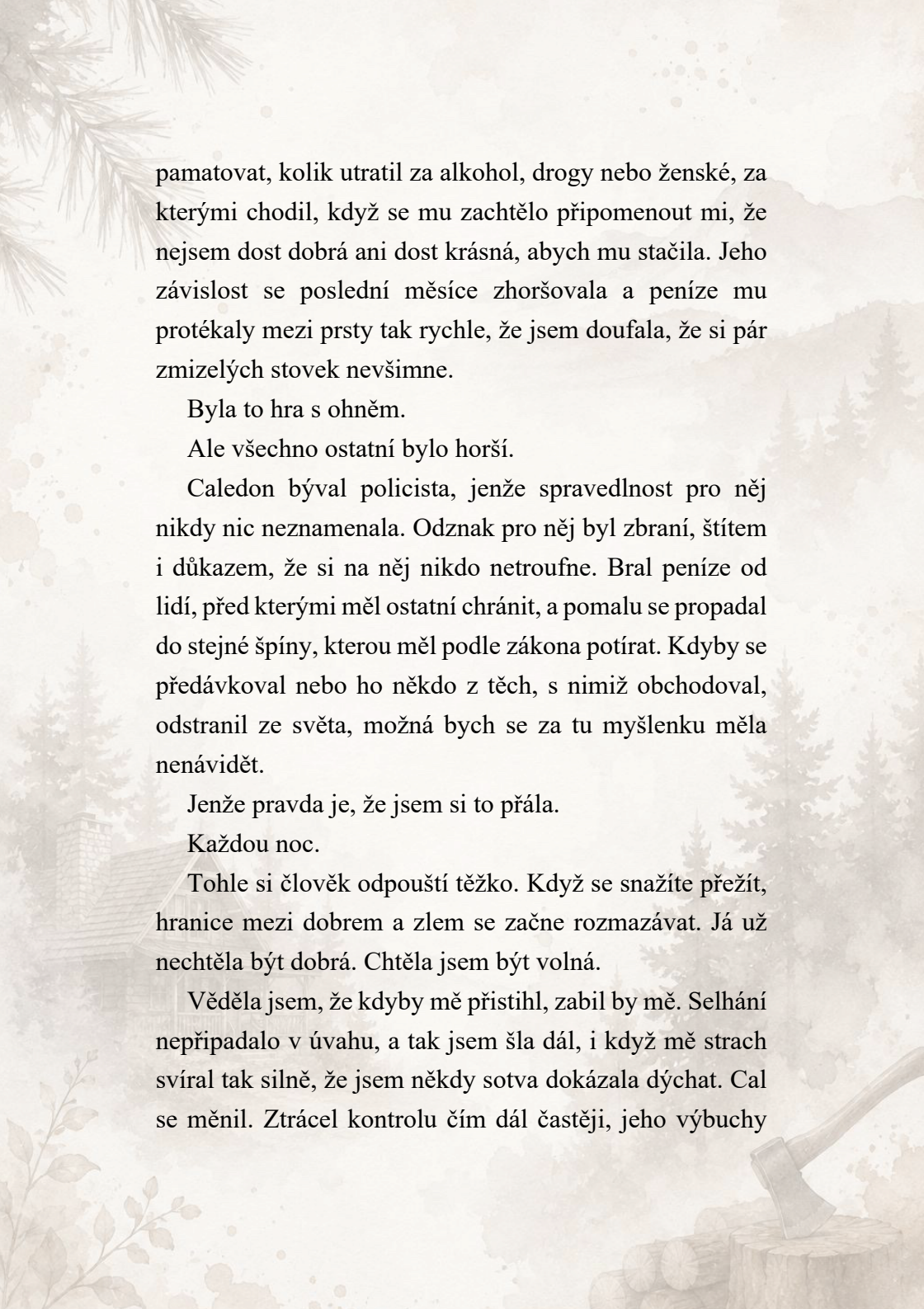
Když jsem nakupovala potraviny nebo platila účty, tu a tam jsem částku nepatrně navýšila a rozdíl schovala. Drobné bankovky jsem skládala co nejmenší a zasouvala je do špiček bot v krabicích na dně skříně. Další peníze jsem ukryla pod uvolněné prkno v podlaze a několik ruliček hotovosti skončilo v kapsách kabátů, které visely úplně vzadu, tam, kam Cal téměř nikdy nesahal.

Kdyby něco našel, možná by si myslel, že jsem na to zapomněla.

Možná.

A možná by mě zabil ještě tu noc.

Občas jsem mu vzala pár bankovek z peněženky, když usnul opilý na gauči. Spoléhal jsem na to, že si nebude

pamatovat, kolik utratil za alkohol, drogy nebo ženské, za kterými chodil, když se mu zachtělo připomenout mi, že nejsem dost dobrá ani dost krásná, abych mu stačila. Jeho závislost se poslední měsíce zhoršovala a peníze mu protékaly mezi prsty tak rychle, že jsem doufala, že si pár zmizelých stovek nevšimne.

Byla to hra s ohněm.

Ale všechno ostatní bylo horší.

Caledon býval policista, jenže spravedlnost pro něj nikdy nic neznamenala. Odznak pro něj byl zbraní, štítem i důkazem, že si na něj nikdo netroufne. Bral peníze od lidí, před kterými měl ostatní chránit, a pomalu se propadal do stejné špíny, kterou měl podle zákona potírat. Kdyby se předávkoval nebo ho někdo z těch, s nimiž obchodoval, odstranil ze světa, možná bych se za tu myšlenku měla nenávidět.

Jenže pravda je, že jsem si to přála.

Každou noc.

Tohle si člověk odpouští těžko. Když se snažíte přežít, hranice mezi dobrem a zlem se začne rozmazávat. Já už nechtěla být dobrá. Chtěla jsem být volná.

Věděla jsem, že kdyby mě přistihl, zabil by mě. Selhání nepřipadalo v úvahu, a tak jsem šla dál, i když mě strach svíral tak silně, že jsem někdy sotva dokázala dýchat. Cal se měnil. Ztrácel kontrolu čím dál častěji, jeho výbuchy

byly prudší a jeho krutost přesnější. Dlouho ubližoval hlavně mně, ale pak začal svůj vztek obracet i ke Kenzovi. Ne fyzicky. Ne tak, aby po tom zůstaly viditelné stopy. Ale křičel na něj, zavíral ho, děsil ho schválně, protože věděl, že když se Kenzo třese v koutě, zlomí mě tím rychleji než ranou pěstí.

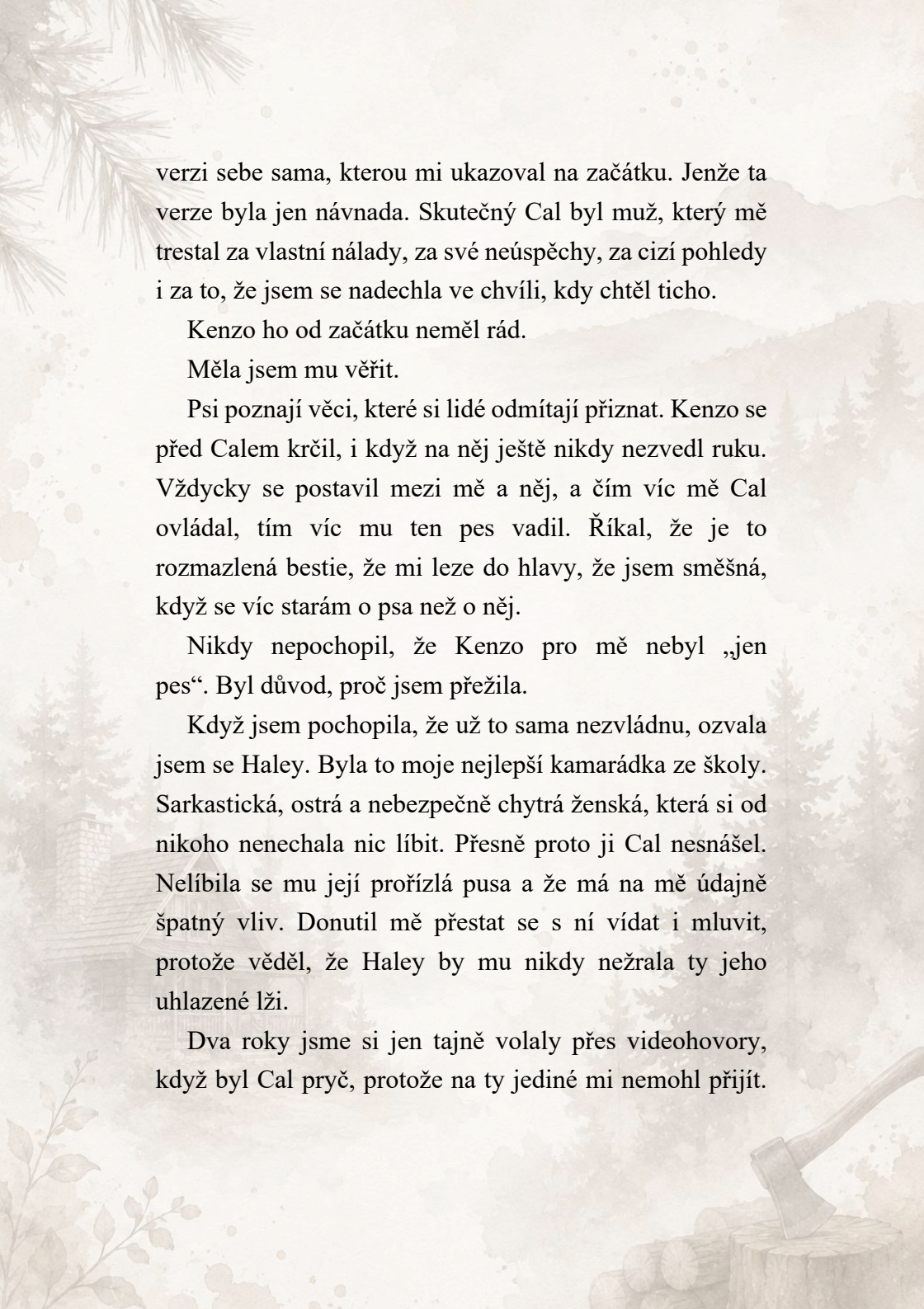
A právě to mě nakonec donutilo jednat.

Mohla jsem snést hodně věcí, pokud šlo jen o mě. Dokázala jsem si říkat, že vydržím ještě den, ještě týden, ještě chvíli. Ale nedokázala jsem se dívat na to, jak se můj pes, jediná živá bytost, která mě milovala bez podmínek, mění v uzlíček strachu pokaždé, když Cal vejde do místnosti.

Byla jsem plná viny, že jsem ho v tom domě nechala tak dlouho. Že jsem nezmizela dřív. Že jsem pořád čekala na vhodnější okamžik, jako by něco takového v životě s Caledonem mohlo existovat. Jenže útěk nebyl jen otázkou odvahy. Musela jsem mít za co zaplatit benzín, jídlo a střechu nad hlavou. Kdybych byla sama, možná bych spala v autě nebo pod mostem. S Kenzem jsem ale potřebovala bezpečí. Teplo. Místo, kde by mohl konečně přestat naslouchat každému kroku za dveřmi.

Zpočátku jsem si hloupě myslela, že se Cal změní.

Že když budu trpělivá, když ho budu dost milovat a nebudu ho provokovat, vrátí se zpátky k té okouzující

verzi sebe sama, kterou mi ukazoval na začátku. Jenže ta verze byla jen návnada. Skutečný Cal byl muž, který mě trestal za vlastní nálady, za své neúspěchy, za cizí pohledy i za to, že jsem se nadechla ve chvíli, kdy chtěl ticho.

Kenzo ho od začátku neměl rád.

Měla jsem mu věřit.

Psi poznají věci, které si lidé odmítají přiznat. Kenzo se před Calem krčil, i když na něj ještě nikdy nezvedl ruku. Vždycky se postavil mezi mě a něj, a čím víc mě Cal ovládal, tím víc mu ten pes vadil. Říkal, že je to rozmazlená bestie, že mi leze do hlavy, že jsem směšná, když se víc starám o psa než o něj.

Nikdy nepochopil, že Kenzo pro mě nebyl „jen pes“. Byl důvod, proč jsem přežila.

Když jsem pochopila, že už to sama nezvládnou, ozvala jsem se Haley. Byla to moje nejlepší kamarádka ze školy. Sarkastická, ostrá a nebezpečně chytrá ženská, která si od nikoho nenechala nic líbit. Přesně proto ji Cal nesnášel. Nelíbila se mu její prořizlá pusa a že má na mě údajně špatný vliv. Donutil mě přestat se s ní vídat i mluvit, protože věděl, že Haley by mu nikdy nežrala ty jeho uhlazené lži.

Dva roky jsme si jen tajně volaly přes videohovory, když byl Cal pryč, protože na ty jediné mi nemohl přijít.

Tu aplikaci jsem měla uloženou v telefonu tak, aby na ni nepřišel.

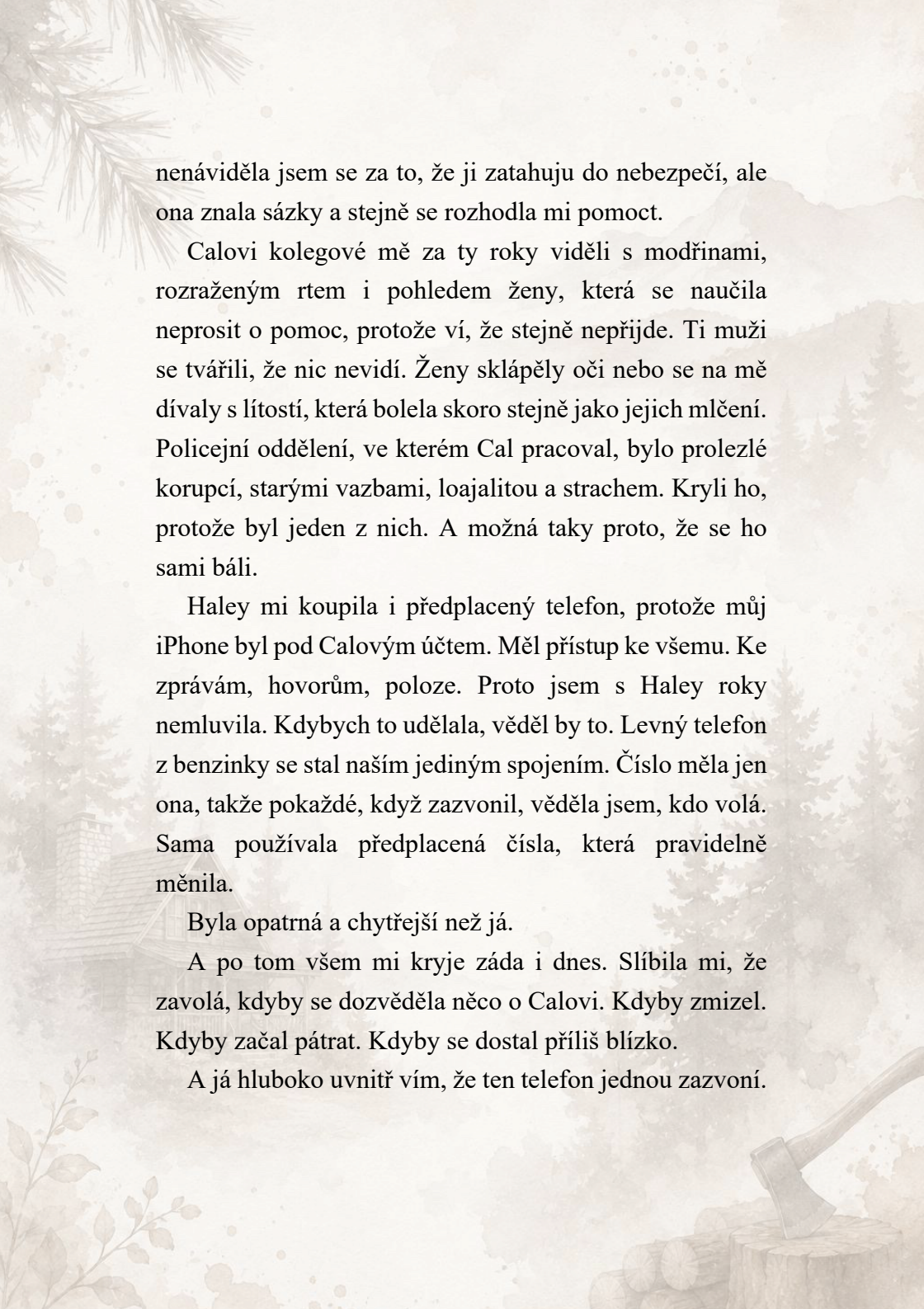
Neozývala jsem se jí hlavně proto, že jsem ji chtěla ochránit. Cal používal svou pozici u policie k tomu, aby ničil lidi, kteří se mu postavili nebo jen překáželi. Kdyby věděl, že mi Haley pomáhá, šel by po ní. Přesto když už bylo jasné, že musím zmizet brzy, zavolala jsem jí.

A ona nezaváhala.

Pomohla mi penězi, které si sama šetřila. Přisahala jsem si, že jí všechno vrátím do posledního centu, ale v tu chvíli jsem nesměla dovolit, aby mi hrdost stála v cestě. Nešlo jen o mě. Šlo o Kenza a o jedinou šanci dostat ho pryč z domu, kde se naučil bát zvuku klíčů v zámku.

Haley mi sehnala auto. Calovo jsem si vzít nemohla. Bylo psané na něj, a jakmile bych zmizela, nahlásil by ho jako kradené. Navíc jsem věděla, že v něm má GPSku. Používal ji stejně, jako když kontroloval můj telefon, zprávy a výpisy hovorů. Stará Honda Accord, kterou Haley koupila, nebyla žádný zázrak, ale byla čistá, pojízdna a hlavně se mnou nespojitelná.

Nechala ji napsat na svého otce. Řekla mu jen tolik, že pomáhá kamarádce v nouzi, a on souhlasil. Doufala jsem, že Calovi nedojde, že jsme spolu znovu v kontaktu. Po tolika letech ticha mohl uvěřit, že jsem Haley skutečně odstříhla ze života tak, jak chtěl. Bylo to riskantní a

nenáviděla jsem se za to, že ji zatahuju do nebezpečí, ale ona znala sázky a stejně se rozhodla mi pomoci.

Calovi kolegové mě za ty roky viděli s modřinami, rozraženým rtem i pohledem ženy, která se naučila neprosit o pomoc, protože ví, že stejně nepřijde. Ti muži se tvářili, že nic nevidí. Ženy sklápěly oči nebo se na mě dívaly s lítostí, která bolela skoro stejně jako jejich mlčení. Policejní oddělení, ve kterém Cal pracoval, bylo prolezlé korupcí, starými vazbami, loajalitou a strachem. Kryli ho, protože byl jeden z nich. A možná taky proto, že se ho sami báli.

Haley mi koupila i předplacený telefon, protože můj iPhone byl pod Calovým účtem. Měl přístup ke všemu. Ke zprávám, hovorům, poloze. Proto jsem s Haley roky nemluvila. Kdybych to udělala, věděl by to. Levný telefon z benzinky se stal naším jediným spojením. Číslo měla jen ona, takže pokaždé, když zazvonil, věděla jsem, kdo volá. Sama používala předplacená čísla, která pravidelně měnila.

Byla opatrná a chytřejší než já.

A po tom všem mi kryje záda i dnes. Slíbila mi, že zavolá, kdyby se dozvěděla něco o Calovi. Kdyby zmizel. Kdyby začal pátrat. Kdyby se dostal příliš blízko.

A já hluboko uvnitř vím, že ten telefon jednou zazvoní.

Kapitola 4

Rhett

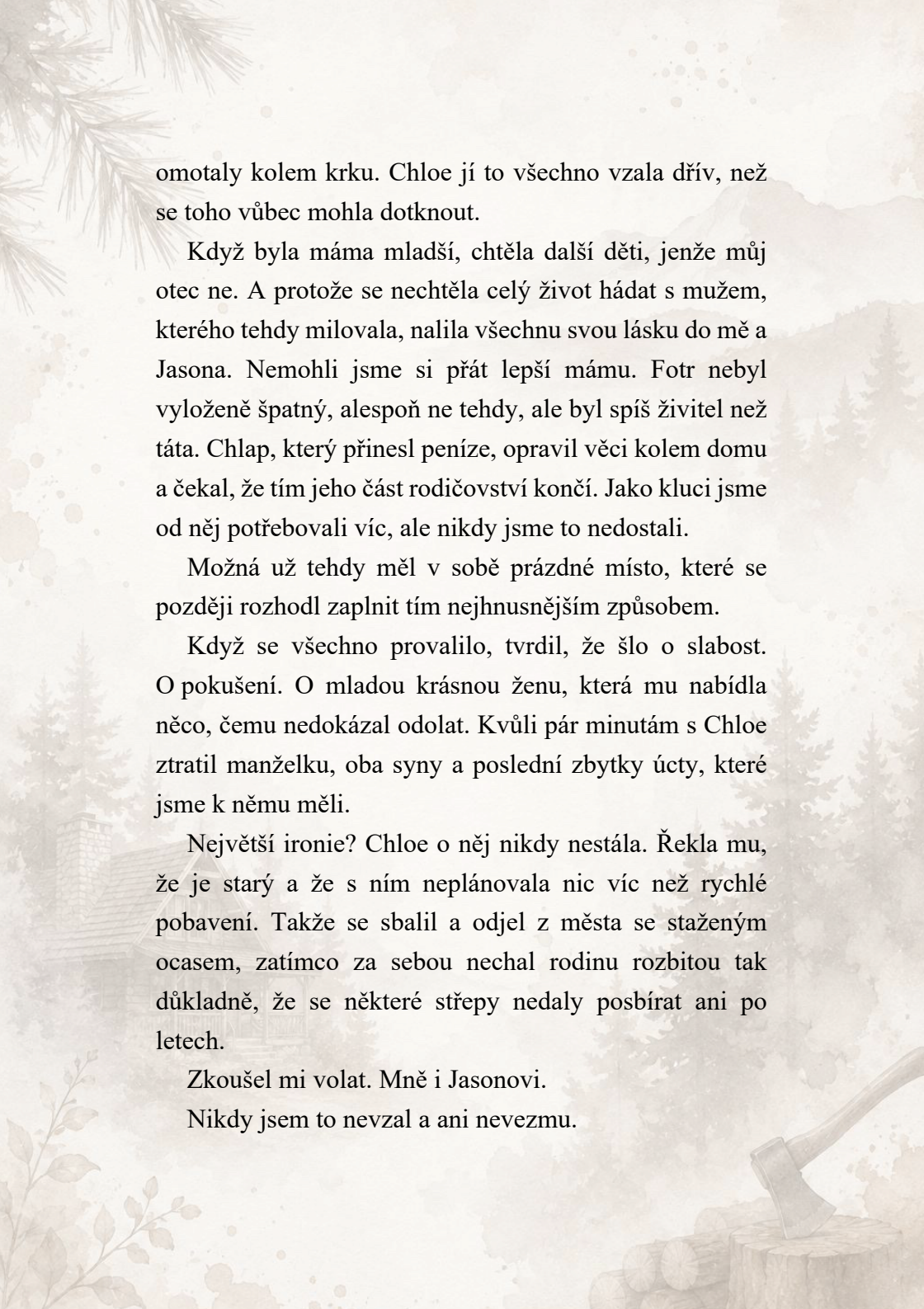
Máma mě konečně přestala sekýrovat kvůli tomu, že se ze mě stal asociální parchant, který se většině lidí vyhýbá obloukem. Poslední dobou má totiž novou starost. Ženu, která se nedávno přistěhovala do Pine Crest, a jejího psa, o kterém mluvím skoro stejně často jako kdysi mluvila o vnoučatech.

Fade vždycky toužila po velké rodině. Chtěla dům plný dětí, smíchu, chaosu a nedělních večerů, při kterých by se hádalo u stolu a pak si všichni stejně přidali dezert. Měla dva syny, mě a Jasona, ale tím její touha po dalších dětech neskončila. Když Chloe oznámila, že je těhotná, moje máma se rozzářila způsobem, který jsem u ní dlouho neviděl. Neměla Chloe ráda a nikdy jí nevěřila, ale kvůli dítěti byla ochotná skousnout i ji. Věděla, že pokud chce být součástí života svého budoucího vnoučete, musí se k jeho matce chovat vlídně.

Pak pravda vyšla najevo a všechno se zhroutilo.

Nejen moje představa o rodině, ale i ta její.

Fade nepřišla jen o manželství, které trvalo pětatřicet let. Přišla i o vnouče, které ještě před narozením začala milovat. O pokojíček, který si v hlavě zařizovala. O svátky, narozeniny a drobné ručičky, které by se jí jednou

omotaly kolem krku. Chloe jí to všechno vzala dřív, než se toho vůbec mohla dotknout.

Když byla máma mladší, chtěla další děti, jenže můj otec ne. A protože se nechtěla celý život hádat s mužem, kterého tehdy milovala, nalila všechnu svou lásku do mě a Jasona. Nemohli jsme si přát lepší mámu. Fotr nebyl vyloženě špatný, alespoň ne tehdy, ale byl spíš živitel než táta. Chlap, který přinesl peníze, opravil věci kolem domu a čekal, že tím jeho část rodičovství končí. Jako kluci jsme od něj potřebovali víc, ale nikdy jsme to nedostali.

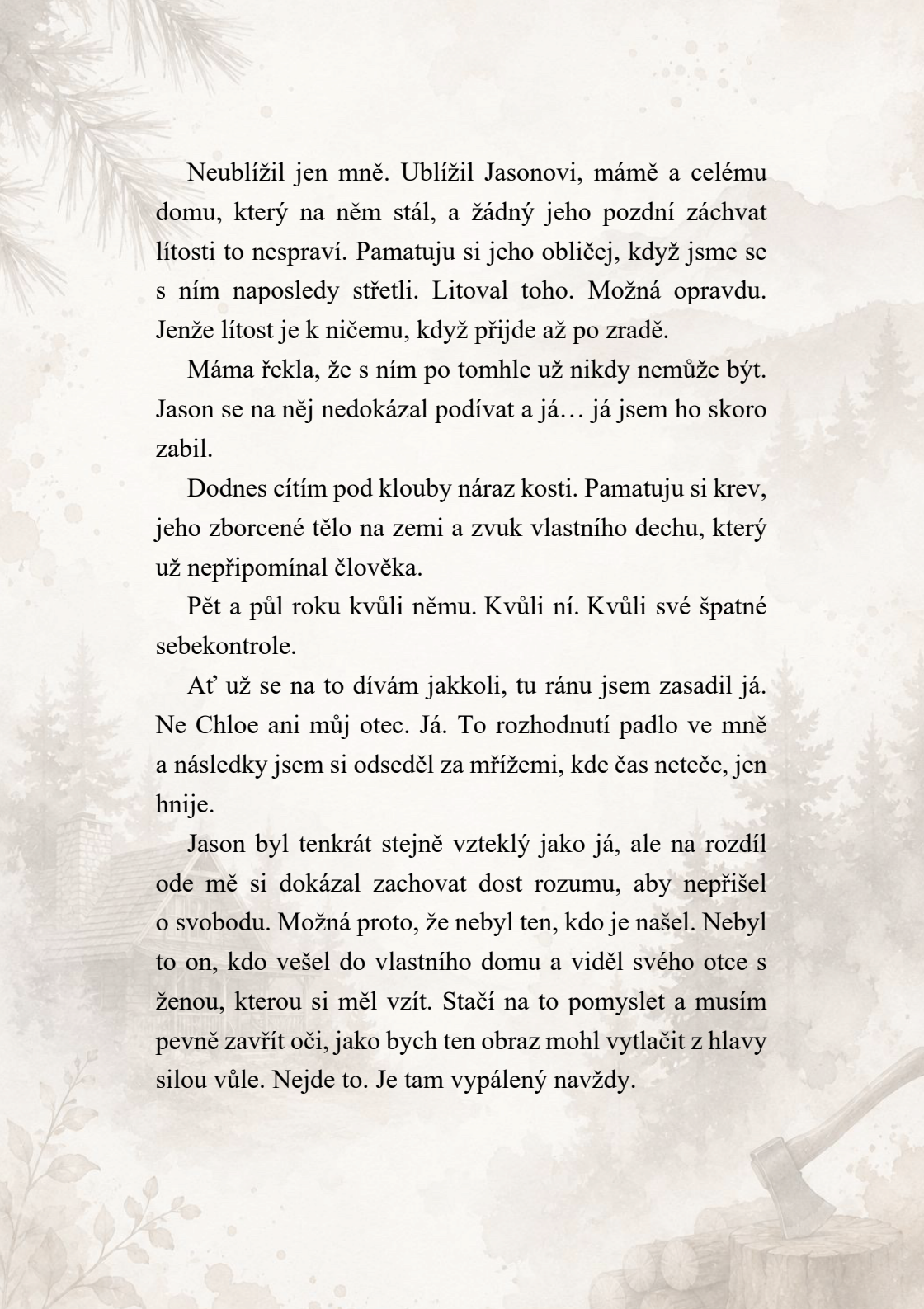
Možná už tehdy měl v sobě prázdné místo, které se později rozhodl zaplnit tím nejhnusnějším způsobem.

Když se všechno provalilo, tvrdil, že šlo o slabost. O pokušení. O mladou krásnou ženu, která mu nabídla něco, čemu nedokázal odolat. Kvůli pár minutám s Chloe ztratil manželku, oba syny a poslední zbytky úcty, které jsme k němu měli.

Největší ironie? Chloe o něj nikdy nestála. Řekla mu, že je starý a že s ním neplánovala nic víc než rychlé pobavení. Takže se sbalil a odjel z města se staženým ocasem, zatímco za sebou nechal rodinu rozbitou tak důkladně, že se některé střepy nedaly posbírat ani po letech.

Zkoušel mi volat. Mně i Jasonovi.

Nikdy jsem to nevzal a ani nevezmu.

Neublížil jen mně. Ublížil Jasonovi, mámě a celému domu, který na něm stál, a žádný jeho pozdní záchvat lítosti to nespraví. Pamatuju si jeho obličej, když jsme se s ním naposledy střetli. Litoval toho. Možná opravdu. Jenže lítost je k ničemu, když přijde až po zradě.

Máma řekla, že s ním po tomhle už nikdy nemůže být. Jason se na něj nedokázal podívat a já... já jsem ho skoro zabil.

Dodnes cítím pod klouby náraz kosti. Pamatuju si krev, jeho zborčené tělo na zemi a zvuk vlastního dechu, který už nepřipomínal člověka.

Pět a půl roku kvůli němu. Kvůli ní. Kvůli své špatné sebekontrolě.

Ať už se na to dívám jakkoli, tu ránu jsem zasadil já. Ne Chloe ani můj otec. Já. To rozhodnutí padlo ve mně a následky jsem si odseděl za mřížemi, kde čas neteče, jen hnije.

Jason byl tenkrát stejně vzteklý jako já, ale na rozdíl ode mě si dokázal zachovat dost rozumu, aby nepřišel o svobodu. Možná proto, že nebyl ten, kdo je našel. Nebyl to on, kdo vešel do vlastního domu a viděl svého otce s ženou, kterou si měl vzít. Stačí na to pomyslet a musím pevně zavřít oči, jako bych ten obraz mohl vytlačit z hlavy silou vůle. Nejde to. Je tam vypálený navždy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dřevorubec.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.